

KOKORSKÉ NOVINY

*XIV/5 ŘÍJEN 2012 VYDÁVÁ OBEC KOKORY
OBČASNÍK PRO OBČANY MĚSTEČKA KOKORY A NEJEN PRO NĚ*

ÚVODNÍK

Týden po hodech už vedra pominula a nezůstává, než začít připravovat už jednoznačně podzimní říjnové číslo našich Kokorských novin. Ty srpnové noviny byly plné hodů, léta a sportu, ale také výprav do minulosti, zejména u našich sousedů v Nelešovicích. Počasí po hodech bylo proměnlivé, ale vcelku sucho se spíše letními teplotami. Až 11. září přineslo, mimo radikalizaci islamistů a vzpomínky na bezprecedentní napadení amerických dvojčat, nový teplotní rekord i v Přerově. Přesně před sto lety 1912 zde naměřili 11. září teplotu 29°C. Ta vydržela jako rekord celých sto let. Až letos byla tato hranice překročena a naměřeno (dle internetu) 29,6°C. Dva dny nato však už celý den propršel a teploty klesly na pouhou polovinu rekordní hodnoty a ještě niž. Na Pradědu napadl první sníh. Zima a sychravý podzim zahrozily, ale zatím vládu nepřevzaly a snad se ještě dočkáme skutečného „babího léta“. Mezitím však už předpověď hrozí prvními přízemními mrazíky. A to ještě nebylo Václava.

Dále už z jiného soudku. 12. září 2012 tomu bylo právě sto let od ustanovení ženského odboru Sokola Kokory. Bylo k tomu sice potřeba zvláštního povolení císařskokrálovského místodržitelství a vydání nových stanov vytištěných Grégrovou tiskárnou v Praze, ale povedlo se. Od té doby představují ženské složky nedílnou, organickou a silnou součást T. J. Sokol Kokory. A to, bohudík, trvá dodnes.

Další výročí už má trochu širší význam. 22. září uplynulo přesně sto let od doby, co našim rolníkům poprvé začal sloužit „čert“. Nebojte se, spojitost s peklem veškerá žádná. Český vynález vyorávače brambor a jeho následnou popularitu a rozšíření připomenul i brněnský rozhlas, který s manželkou tak rádi posloucháme. Pak už jen stačilo nahlédnout na internet a připomenout si, jak ten zemědělský čert vlastně vypadá. Pamětníci si jistě připomenout pár „čertů“ domácích kokorských. A možná mají nějaký ten starší stroj ještě doma a snad si ho budeme moci i pro noviny vyfotografovat. Zatím se spokojíme z převzatou internetovou fotografií a zjištěním, že „čerti“ jsou dnes dělení na tažené a nesené a existují dokonce jako plastová hračka pro děti, které chtějí mít svoji zemědělskou „farmu“.

Na konci první říjnové dekády se už přihlásily skutečné první mrazíky v nepředvídatelných pásech. A už je tu pravý podzim a pomalu směřujeme i přes propršené, ale i pěkné slunečné dny s opravdovými pavučinami babího léta k Dušičkám.

Znovu upozorňujeme mladší čtenáře a zejména školní mládež, že si mohou najít naše Kokorské noviny v pěkném barevném provedení na webových stránkách obce (dokonce i starší čísla z roku 2011). Stačí zadat „obec Kokory“ najít si nové stránky a kolonku na horní liště Kokorské noviny. Noviny je pak možno silně zvětšit a pozvat k obrazovce rodiče či prarodiče, zejména pokud by si přáli větší písmo.

Děkujeme všem dopisovatelům za pravidelné i jednotlivé příspěvky a znovu hledáme pro redakci zejména mladší spolupracovníky na jakékoliv úrovni. Chceme mít noviny pestré a přece trochu mladší. Nebojte se, přivítáme vás. Kš



Poznali jste, nebo dokonce máte doma? Foto z internetu.

ZASTUPITELSTVO OBCE 12. 9. 2012

Usnesení ze zasedání zastupitelstva obce Kokory

Zastupitelstvo obce schválilo:

- ověřovatele zápisu: paní Libuši Hrubou, paní Annu Gajdošíkovou a program zasedání Zastupitelstva obce Kokory
- povolení výjimky z nejnižšího počtu žáků v Základní škole Kokory v rozsahu 128 žáků, dle § 23 zákona č. 561/2004 Sb., novelizace ze dne 18. 2. 2009 pro školní rok 2012/2013, zároveň se zavazuje uhradit zvýšené výdaje a to nad výši stanovenou krajským normativem na vzdělávací činnost
- rozpočtové opatření č. 2
- odprodej p.č. st. 25/3 a p.č. 58/1 v k.ú. Kokory za 10,-- Kč/m²
- kupní smlouvu na odprodej p.č. st. 25/3 a p.č. 58/1 v k.ú. Kokory ve vlastnictví Obce Kokory. Náklady s tím spojené hradí kupující
- smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene a smlouvu o právu stavby IV-12-8007615/1, rozšíření kNN

Zastupitelstvo obce neschválilo:

- navrhovanou výsadbu keřů a nízkých stromů podél polní cesty v „Záhuličích“ Kokory

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí:

- plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce ze dne 13. 06. 2012

Hana Zittová starostka obce

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY DNE 3. 10. 2012

Zastupitelstvo obce Kokory bylo svoláno k projednání územního plánu obce a projednalo dva základní body, které ve zkratce přinášíme. Zastupitelstvo tedy projednalo:

1. návrh opatření obecné povahy, kterým se vydává Změna číslo 4 územního plánu sídelního útvaru Kokory, zpracovaný Ing. arch. Šárkou Moráňovou v červnu 2012 pod zakázkovým číslem 5-905/05

2. důvodovou zprávu k usnesení o vydání Změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru Kokory včetně jejich příloh 1-3.

Zastupitelstvo obce vzalo tuto zprávu na vědomí. Po ověření, že návrh splňuje všechna požadovaná zákonná ustanovení (v usnesení je přesně formulováno), vydává zastupitelstvo tuto změnu č. 4, formou opatření obecné povahy pod č. j. 779/2012 v celém rozsahu předloženého návrhu.

Ve třech bodech ukládá starostce podniknout potřebné kroky k zajištění vypracování této dokumentace ve čtyřech vyhotoveních včetně záznamu o účinnosti.

Poslední z těchto bodů ukládá umožnit nahlížení do této územně plánovací dokumentace a informace o tom trvale zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup na internetové adrese obce Kokory. (Podepsáno starostkou a místostarostou obce a vyvěšeno 4. 10. 2012)

ÚKLID VEŘEJNÉHO PROSTRANSTVÍ V OBCI

Úklid veřejného prostranství v obci a údržba zeleně je zajišťováno několika způsoby. Sečení trávy v určitých částech obce zajišťuje místní firma. Úklid odpadků, listí apod. zajišťuje obec pravidelně brigádníky, kteří u nás vykonávají veřejnou službu nebo veřejně prospěšné práce. Podotýkám, že tyto práce jsou vykonávány zdarma. Největší podíl na vzhledu obce a zajištění pořádku v okolí svých domů leží na bedrech našich občanů, kterým není lhostejné, v jakém prostředí žijí, nečiní si žádný nárok na odměnu za vykonaný úklid, údržbu a osázení předzahrádek nebo sečení obecních ploch. Pro někoho nepochopitelné, pro některé z nás samozřejmost. Apeluji proto na všechny, kteří obecní plochy veřejného prostranství využívají k odkládání věcí a materiálů, které sem zásadně nepatří, aby se porozhlédli kolem sebe. Vždy je možné dohodnout se na obci například ke krátkodobému složení stavebního materiálu a podobně. Školáky vedte k tomu, že odpadky patří do koše a nepohazují se do trávníku u zastávek nebo před školou.

Dalším problémem je i venčení psích miláčků. Je jen hrstka majitelů, kteří považují za samozřejmost, nosit u sebe sáček na úklid psích exkrementů. Mnozí pustí pejsky rovnou na upravené trávníky těch pilných a snaživých, přitom za obci máme tolik prostoru k výběhu pejsků. Starostka



Novodobá „fůra slámy“. Hádejte, kde stojí? Foto redakce.



Odpočinek na trati. Foto J. Teimer. Větší, kompletní sestava kokorských cyklistek ve slušivých dresech se objevila od téhož autora i v dalších rozšířenějších novinách.

NA BICYKLECH KOLEM MIKROREGIONU DOLEK

Sdružení obcí Mikroregionu DOLEK pořádalo dne 8. 9. 2012 již devátý ročník cyklistického závodu a vyjížděky „Okolo Mikroregionu DOLEK. Registrace všech účastníků probíhala od 13.00 hod. do 14.30 hod. v areálu Sokolovny Brodek u Přerova, kde byl současně start i cíl celého závodu. Letošní trasa jízdy byla ve směru z Brodku do Citova ke hřišti, Císařova, zpět přes koleje do Brodku a po cyklostezce na Lukovou, dále do Rokytnice k hasičárně a do Kokor, kde bylo občerstvení ve dvorku OÚ. Dále se pokračovalo kolem hřbitova do Žeravic a k dalšímu stanovišti ve Lhotce k pohostinství „U Olinka“, Nelešovice náves, Čelechovice kulturní dům, zpět na Kokory přes hlavní silnici, dále do Majetína ke koupališti a zpět do Brodku k Sokolovně. Každá obec již tradičně přichystala pro všechny účastníky různé občerstvení. V Kokorách bylo sladké občerstvení pro děti, pro dospělé něco od masa, někteří měli ovšem chuť na všechno, ani ti nebyli odmítnuti. Závod byl rozdělen do několika závodních kategorií. Vyjížděky se zúčastnili i naši občané. Ženy z klubu „Ženšen“ si pořídily pro letošní ročník nová červená trička a vytvořily tak krásné sportovní družstvo. Závodu se účastnilo 532 sportovců všech věkových kategorií. V kategorii nejstaršího účastníka byl vyhodnocen pan **Karel Bluma z Kokor**, v kategorii mladší dorost „holky“ obsadila **druhé místo** také kokorská reprezentantka **Tereza Maierová**. Gratulujeme a zároveň vyzýváme všechny k účasti na jubilejním desátém ročníku, který bude pořádán v roce 2013. Závěrem musím poděkovat všem, kteří se ve svém volném čase podíleli na přípravách takto velké sportovní a společenské akce, která již několik let přispívá ke společnému setkávání občanů nejen okolních obcí. Starostka



Poznámka: K. Bluma na fotografii J. Teimera. Červené dresy patří kokorským cyklistkám. Na výsledkové listině jsme na pomyslných stupních vítězů kromě nejstaršího Karla Blumy a Terezky Maierové našli mezi vítěznými „holkami“ ještě na 3. místě Terezku Pochylovou z Čelechovic. Přidáváme gratulaci.

Z OBECNÍHO ÚŘADU - SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

V srpnu a v září se narodili chlapec a děvčátko.

24. 8. 2012 se narodila Lucie Děrdová

24. 9. 2012 se narodil Pavel Nosál

Vítáme malé Kokoráčky mezi nás, zatím na stránkách našich novin a věříme, že do vítání občánků jich opět přibude.

SNATKY

Koncem září a začátkem října potvrdili v Kokorách svůj svazek manželský

29. 9. 2012 Miroslav Telišek a Petra Kadlecová

6. 10. 2012 Jaroslav Horák a Denisa Pavlíková

První sňatek byl občanský na OÚ Kokory, druhý církevní v našem chrámu Páně. Oběma dvojicím za redakci a spoluobčany srdečně blahopřejeme.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Koncem srpna a v září nás opustily samé ženy.

24. 8. 2012 zemřela klientka CD Jarmila Volná

10. 9. 2012 zemřela v DD paní Ludmila Mandrholcová

17. 9. 2012 zemřela paní Hedvika Kozáková

20. 9. 2012 zemřela paní Jaroslava Šubrtová

Budiž jim země lehkou.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ OBČANŮ

9. 11. 2012 dovrší v DD pan Vojtěch Červinka 88 let

13. 12. 2012 oslaví paní Růžena Zlámalová 85 let

20. 12. 2012 oslaví paní Jaroslava Červenáková kulatých 80

Redakce KN i jménem spoluobčanů přeje hodně zdraví a pohody a k polokulatým a kulatým narozeninám dvojnásobně.

UPOZORNĚNÍ Z OBECNÍHO ÚŘADU

Obecní úřad Kokory **opětovně upozorňuje občany**, kteří ještě neuhradili místní poplatky - svoz odpadu, stočně, aby tak učinili co nejdříve, nejpozději do 30.11.2012. /Poznámka redakce: Je na škodu věci, že taková upozornění jsme nuceni uveřejňovat poměrně pravidelně/

POZOR, VÁNOČNÍ VÝSTAVKA SE BLÍŽÍ

Obecní úřad Kokory pořádá ve dnech 2. a 3. prosince 2012 Tradiční vánoční výstavu, která se koná, jako obvykle, v zasedací místnosti obecního úřadu. Žádáme tímto naše šikovné občanky a občany, aby přispěli svými rukodělnými výrobky k vánoční atmosféře, kterou výstava každoročně přináší. Občané si už oblíbili i možnost, část pěkných výrobků si zakoupit. Takže se těšíme.

„O KOKORSKÉ BRÓSEK“

Oddíl malé kopané spolu s obecním úřadem uspořádali dne 1. 9. 2012 v rámci programu „Ukončení prázdnin“ již druhý ročník soutěže sekáčů v sečení trávy kosou na Bramboře. Kosu, brousek a ostatní výbavu si každý soutěžící musel přinést s sebou. Mnohdy je to nářadí, které se dědí z generace na generaci. Vybraná plocha k sečení nebyla ideální. Soutěžící se museli poprat s nerovností terénu. Po důkladných přípravách bylo odstartováno. Stopky neúprosně měřily stejně čas jak mužům, tak i jedné ženě. Po celou dobu soutěže dohlížely na zdravotní stav a případný doping zdravotní sestry z klubu „Ženšen“. Vítězem celé soutěže se

stal sekáč pan Štefan Slivka, za ženy byla odměněna paní Anna Slivková. Všem zúčastněným děkuji za to, že přišli a předvedli své umění i mladým divákům. Starostka

Na fotografii z archivu OÚ soutěžící sekáč J. Lenocho u zdravotní prohlídky před závodem. Ostatní vítězové v obrazové příloze KN.



SLAVNÝ ARCHITEKT PRO KOKORY

Práce pro Kokorské noviny i pro obecní kroniku mi čas od času přinese nejen zajímavý poznatek či setkání a často i překvapení a napínavou možnost jakéhosi místního, téměř detektivního pátrání. Před časem se na mne obrátila jedna ze studentek mezinárodních vztahů (ovšem již vystudovaná v jiném oboru) s žádostí o informace kolem nejvyššího československého vyznamenání, Řádu bílého lva, uděleného kokorskému rodákovi Msgr. Oldřichu Zlámalovi za I. republiky. Pátrání, vedené zčásti dokonce přes kancelář prezidenta republiky, se podařilo a tazatelku, příbuzenskou napojenou na kokorskou rodinu Kuchařových, jsme potěšili a její informace upřesnili. Ostatně mohli jste o tom číst i v Kokorských novinách.

A po několika letech je rodina Kuchařova znovu v centru naší pozornosti. Tentokrát píše na náš kokorský email studentka K. P. vedená na internetu jako „monalisa“ (souhlas s publikováním plného jména jsme nepožadovali) Píše: *Jsem studentka FAVU FAST – VUT BRNO píšící disertační práci o funkcionalistických náhrobcích. Podle plánové dokumentace z Muzea Města Brna jsem našla, že by se na hřbitově v Kokorech (!!!!!) mohl nacházet náhrobek rodiny Kuchařovy z roku 1969. Pohřbený Josef Kuchař a Kateřina Kuchařová. Náhrobek je vysoký asi jen 70 cm z pískovce či vápence. V příloze Vám zasílám plán s nákresem. Autorem náhrobku by měl být architekt Fuchs....*

Dále žádá o pomoc, fotografii, zajímá se o eventuelní vztahy mezi rodinou Kuchařovou a panem architektem atd.

Odpověděl jsem, že vím to, co většina pamětníků, tedy, že Kuchařovi zde v Kokorách náhrobek mají a že se na hřbitov zajdu podívat a pak teprve podám zprávu. Ovšem strohý tvar náhrobku, jak byl slavným architektem nakreslen a podepsán, jsem si opravdu nepamatoval.

A tak nezbylo než na hřbitov skutečně (a s fotoaparátem) zajít a přesvědčit se. Na náhrobku u „jednohrobu“ Kuchařových jsme zjistili, že jde o původní poměrně starý náhrobek zhruba ze začátku XX. století se sochou patronky první zemřelé, svatě Anny a s dalšími jmény pohřbených. Jména se shodují se jmény na plánech architekta Fuchse z roku 1966. Není tedy pochyb o tom, že nový náhrobek objednal u slavného architekta někdo z rodiny po roce 1965.

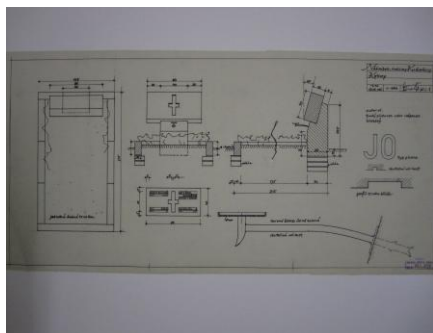
Porovnáním údajů na pomníku a na plánech navrženého velmi strohého funkcionalistického pomníku a se znalostí místních poměrů, jsme mohli přistoupit k hypotéze, kterou jsme také paní či slečně K. P. opatrně sdělili.



V roce 1965 zemřela ve věku 87 let paní Kateřina Kuchařová a byla pochována zde do rodinného hrobu. Nový pomník pravděpodobně objednal u velmi známého brněnského architekta Bohuslava Fuchse (rodáka ze Všebovic) její syn P. Karel Kuchař, tehdy již farář v Libiň. Kokorský rodák a kněz i v naší obci velmi populární, který zde měl i primici a na kokorský hřbitov se po svém úmrtí v roce 2007 do téhož rodinného hrobu vrátil. Mohli jste se o něm opakovaně dočíst i v našich novinách. Objednaný pomník však zůstal, jak vidno, jen na papíře a po léta byly plány uloženy v brněnském archivu. Určitá přátelská či jiná vazba na slavného pana architekta zde asi byla, protože ten v oné době v pokročilém věku již podobné „drobnosti“ běžně nedělal. Podrobnosti se nám ovšem nepodařilo zjistit. Snad o tom bude alespoň něco málo vědět některý z našich čtenářů - pamětníků.

Na internetu jsme našli, mimo dalších životopisných dat, sáhodlouhý seznam 84 významných bytových i občansko-průmyslových staveb, které byly podle Fuchsových návrhů realizovány zejména na Moravě v letech 1920 - 1969. K nejznámějším patří Zemanova kavárna, hotel Avion a např. městské lázně v Brně, ale i stavby v jeho rodišti a v blízké Bystřici pod Hostýnem. Naděje studentky, že se podařilo najít právě na kokorském hřbitově dosud neobjevené dílo tak slavného architekta, se však bohužel nenaplnila.

Jistě nezapomenete na své blízké při letošních Dušičkách a připomenete si i tento příběh Kš



Architektův výkres z brněnského archivu.

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

Slavnostní zahájení školního roku.

V pondělí 3. září jsme jej společně zahájili ve školní jídelně. Po úvodním projevu paní ředitelky a paní starostky obce byli představeni noví prvňáčci. Velice jim to v kouzelnické čepici a plášti slušelo, neboť letošní zahájení probíhalo, stejně jako zápis nanečisto a zápis do 1. třídy, v kouzelnickém duchu. Po splnění úkolů byly děti pasovány paní ředitelkou na kouzelníky naší školy.

Starší spolužáci je tradičně přivítali zdavícemi, například:

Kouzlím, kouzliš, kouzlíme,
na školu se těšíme.
Vykouzlíme jedničky,
přivítáme prvňáčky.

Milí prvňáčci, školáci a rodiče, přejeme, ať se Vám všem ve školním roce daří! Učitelé ZŠ a MŠ Kokory. /připojuje se i redakce KN/ Foto archiv školy.



DEN ZVÍŘAT

V pátek 5. října jsme v rámci projektu Den zvířat navštívili výstavu netopýrů v Přerově. Děti se dozvěděly zajímavosti ze života netopýrů. Vyzkoušely si chůzi ve tmě a pohladit si netopýra. Moc se nám výstava líbila. (viz. obrazová příloha KN)

V rámci spolupráce se stáji Montana v Oseku nad Bečvou se vydali pářáci ke koním. Dozvěděli se spoustu nových věcí a zjistili, že péče o koně není vůbec jednoduchá. Kydali hnůj, hřebelcovali koně a vyváděli je do venkovního výběhu. Na závěr vyplnili pracovní list a od majitelů získali sladkou pozornost pro koníky. Ve stájích bylo 23 koní, z toho 4 hříbátka.

Prvňáčci v doprovodu čtvrtáků navštívili ZOO Olomouc. Největším lákadlem byly pro děti výběhy opic, pavilon šelem s letos narozenými lvíčaty a výběh vlků sousedící s výběhem koz, které strachy mečely. Před výběhem lam a dalšího druhu koz děti odhodily batůžky na lavičky, vlezly si do výběhu a krmily zakoupeným krmivem mláďata, hladily lamy.

Celý den zvířat i s počasím se nám vydařil, byli jsme všichni nadšení.

ZÁJMOVÉ KROUŽKY

Od 1. října jsme zahájili činnost kroužků. V letošním školním roce jsme jich otevřeli dvacet čtyři: Vyberme si.

- Myšlení neboli
- Finanční gramotnost I, II, III, IV
- Matematika hravě I, II
- Vaření
- Čeština hravě
- Čtenářská gramotnost I, II
- Reeducace (náprava poruch učení)
- Veselé učení

- Angličtina hrou (pro druhý ročník)
- Florbal
- Taneční I, II
- Výtvarný
- Turistický
- Počítačový
- Plavání I, II
- Pohybové hry

Od II. pololetí začíná již tradičně Angličtina hrou pro naše prvňáčky.

První středa v měsíci bude opět patřit zájemcům o keramiku - rodičům, babičkám, dětem. Začátek vždy ve 14. 00 hodin v prostorách školní jídelny.

Těšíme se na Vás.

Marie Kondlerová

REPREZENTOVALI KOKORSKOU ŠKOLU

18. září 2012 se konal další ročník BĚHU PRIMÁTORA MĚSTA PŘEROVA. Školu reprezentovali: **Veronika Růžicková, Marie Myšáková, Jan a Břetislav Majárkovi, Vilém Temlík, Tereza Vitoslavská, Alexandra Mačáková, Jan a Zdeněk Kudličkovi, Aleš Drobný, Emil Holý, Monika Oravcová, Johana Kratochvilová.** Všichni bojovali s plným nasazením. Nejlépe se letos umístil v běhu na 800 m **Vilém Temlík**, který vybojoval 4. místo a hned za ním **Jan Kudlička**, oba žáci šesté třídy. Blahopřejeme.

BESEDA NA OBECNÍM ÚŘADĚ

Stalo se již tradicí, že v rámci předmětu Výchova k občanství navštěvujeme obecní úřad. Tentokrát jsme se seznamovali s právními vztahy. Paní inženýrka Lichnovská nám také vysvětlila vše, co bychom měli vědět ohledně občanského průkazu při dovršení patnácti let. Dozvěděli jsme se o změnách obsahu i vzhledu občanského průkazu a záležitostech s jeho vyřízením. Celá naše třída si odnesla z besedy nové a užitečné informace.

Johana Kratochvilová (IX. třída)

DÝŇOVÁNÍ

Druhý říjnový týden byl v naší škole ve znamení dýní. Děti v pracovních činnostech vyřezávaly a zdobily dýně. Zatímco starší děti pracovaly s noži, jejich mladší kamarádi z 1. a 2. třídy dýňovali z papíru a z mechové pryže. Svými výtvary žáci zdobili celou školu i její okolí a potěšili kolemjdoucí.

NA POUŤ DO FRANCIE 3. POKRAČOVÁNÍ

V sobotu ráno jsme se vydali z Lurd na 860 km dlouhou cestu do La Saletty poblíž Grenoble, v podhůří francouzských Alp. Navečer se náš autobus vyšplhal po serpentínách až k bazilice do výšky 1800 m n.m. Byl předvečer svatodušních svátků a my jsme po ubytování slavili v kapli uvnitř komplexu budov kolem baziliky (klášter a ubytovny poutníků) s oběma kněžími, kteří jeli s námi, mši svatou. Pak jsme se už za setmění zúčastnili mezi horskými štíty kolem malinkého údolí světelného průvodu spojeného s modlitbou růžence. I tady jsme chvílemi zaslechli z amplionu naši mateřštinu. V těchto místech se 19. 9. 1846 zjevila dvěma pasáčkům krav a koz Panna Maria. Obě děti - 10letý Maximin a 14 letá Melánie - pocházely z nejhudších rodin, které je nemohly ani uživit a proto musely od malička pracovat. Nechodily do školy, byly negramotné a neuměly se ani modlit. Pasením dobytka si u bohatších sedláků už od 10 let vydělávaly na jídlo. Chlapec byl navíc poloviční sirotek, a jeho otec těžký alkoholik. Toho dne vysoko v horách nad svou vesničkou nejprve uviděly v údolíčku nesmírně jasné světlo. Pak zpozorovaly plačící krásnou paní, jak sedí s rukama v dlaních, oblečena do místního selského kroje. Rozběhly se k ní a ona s nimi mluvila

o těžkých časech, které na lidi přijdou za jejich bezbožnost. „Ach! Mé děti, je velice důležité modlit se ráno a večer. Když nemáte čas, pomodlete se alespoň 'Otče náš' a 'Zdrávas Maria', a když můžete, modlete se více. V létě chodí na mši jenom několik starých žen. Všichni ostatní pracují po celé léto každou neděli...“. V údolíčku nad pramenem, který tady po zjevení mocně vytryskl, je zjevení krásně zobrazeno v bronzových sousoších ve 3 dějstvích tak, jak jej děti s Pannou Marií i se svým malým psíkem postupně prožívaly. Do nočních hodin jsme někteří byli na vigilií v bazilice. (*Vigilie-noční bdění spojené s modlitbami a čtením z Bible.*) V neděli ráno v 5 hod. jsem se se svou rodnou sestrou Marií Hermanovou vydala na horu Gargas jejíž vrchol strmí přes 200 m nad místem zjevení. Po 2,5 km a hodině chůze jsme se z výšky 2000 m n.m. mohly potěšit pohledem na východ slunce, na krásné panorama alpských štítů (místy se zbytky sněhu) a spatřit z ptačí perspektivy baziliku i okolní budovy.



Dopoledne nám ještě zdejší člen kongregace Misionářů Matky Boží z La Saletty, český kněz, podrobně a velmi poutavě pověděl historii zjevení i poselství, které v sobě obsahuje. Báseň Jan Zahradníček to kdysi vyjádřil verši: „*Aby se tak Evropa vrátila k své první lásce...*“, zatímco papež Jan Pavel II. to vyjádřil prozaicky (až naturalisticky): „*Chce-li Evropa přežít, musí se vrátit ke svým křesťanským kořenům*“.



Bazilika La Saletta s místem zjevení. Foto autorka.

Na svatodušní neděli dopoledne jsme opustili La Salettou a vydali se do Arsu, kde žil a téměř celý život jako farář působil

svatý Jan Maria Vianey. Jeho život je krásně zachycen v knize Wilhelma Hünermanna, Farář arský. Všechno, o čem se tam píše, jsme si mohli znovu nechat projít srdcem i hlavou, když jsme v neděli odpoledne poklekli do lavic místního kostela, zatímco zdejší řeholní sestry za doprovodu cítěry zpívaly francouzsky nešpory. V tomto (původně maličkém kostele) strávil arský farář převážnou většinu svého času: buď v modlitbě, nebo ve zpovědnici. (Přitom to první bylo u něj bezpodmínečnou podmínkou toho druhého). Protože byla svatodušní neděle, slavili jsme také zde mši svatou. Po ní jsme si prohlédli faru naproti kostela, ve které sv. Jan M. Vianey žil a jejíž inventář zůstal takový, jako v čase jeho odchodu na věčnost. Z celé atmosféry farářova obydlí vanula chudoba, zbožnost a opravdová touha po spáse lidí, které mu Boží Prozřetelnost svěřila. Nahlédli jsme i do velké podzemní baziliky pod kostelem, jemu zasvěcené.

Po noclehu ve Formuli 1 nedaleko Arsu jsme v pondělí ráno zamířili přes Švýcarsko k domovu. V Ženevě musela kola našeho autobusu opět 9 hodin odpočívat a my jsme měli zase příležitost k pěší prohlídce města. Od minulého pondělí, kdy jsme v Paříži pořádně promokli, nás provázelo slunečné a teplé (chvillemi i velmi teplé) počasí a převážně modrý blankyt nad hlavou. Zde v Ženevě jsme nejprve dopoledne v kostele sv. Josefa slavili mši svatou a pak bylo osobní volno. Většina z nás se ale držela průvodce – RNDr. Dočekala, který stále něco zajímavého vyprávěl a také nám dopomohl svou výřečností a znalostí francouzštiny k plavbě lodí po Ženevském jezeře a návštěvě věže luterské katedrály sv. Petra, odkud byl nádherný pohled na celé město. (V obou případech se totiž platilo vstupné pouze franky a my jsme naopak měli jen eura. Navíc nám pokaždé domluvil výraznou slevou.) Pohled na jezero obklopené horami, napájené mnoha alpskými říčkami, z nějž nakonec jako jediná bere své vody řeka Rhône, umocňoval 140m vysoký vodotrysk umístěný v ženevském přístavu, který v každé vteřině „držel“ ve vzduchu neuvěřitelných 8 t vody. Hodinová plavba po jezeře nám odkryla různá malebná i významná místa a stavby na jeho březích i dále od nich (např. budovy OSN, vilu kde žil lord Byron, nebo místo tragické smrti Sisi, manželky Franze Josefa I.). Především jsme ale z lodí obdivovali vznešené panoráma v dálí: bělostné alpské velikány v masivu Mont Blancu. Mimoděk se mně vybavily verše Jaroslava Seiferta, z básně Hora Říp:

*„Viděl jsem hory plné ledu,
zpívat však o nich nedovedu.
Jiskřily dálky nad hlavami
jak bleděmodré drahokamy.
Jímala závrat' při pohledu,
zpívat však o nich nedovedu....“*



Od Ženevského jezera od vodotrysku zpět do Kokor. Foto z archivu výpravy.

Během pěší procházky Ženevou jsme si na okraji anglického parku poblíž jezera srovnali čas s vteřinkou velkého květinového orloje.

V pondělí večer jsme nastoupili v Ženevě do odpočínutého autobusu, abychom po celonoční jízdě dorazili v úterý 29. 5. 2012 kolem poledne šťastně domů, do Kokor. Tak jsme opravdu s otevřeným srdcem prožili pout', kterou upřímně přejí zažít každému, kdo měl trpělivost číst tyto řádky až do konce.

Ing. Růžena Jurečková

STARÉ ODRŮDY

Zabrousit do ovocnářství či pomologie je pro mne poněkud odvážné, možná i nebezpečné, ale určitě zajímavé. Zejména jabloně, doma i u spoluobčanů, mne provázely od mládí, ale nikdy jsem se nestal odborníkem, pěstitelem. Sice jsem je vysazoval, jednoduše „po našem“ ošetřoval, česal i kácel a poslouchal dobré rady, jak se to má dělat. Dnes už mne zastoupil zeť, ale napsat o tom snad přece jen mohu. A na internetu si přečíst o novinkách, ale také třeba o starých odrůdách, jak slibuje název příspěvku. To bylo tak:

Když jsem se před více než padesáti lety oženil, zůstal jsem v rodných Kokorách, jen jsem se přestěhoval za manželkou Bohumilou z čísla 283 do čísla 118, tedy z Pusté na Zápivovář. A na zahradě mého nového domova mne hned na začátku zahrady zaujala vysoká jablona s mohutným, zdánlivě zdravým ale už přece jen dutým kmenem. Její stáří se v rodině odhadovalo až na zhruba 100 let, určitě však jen velmi přibližně. Ale ta jablka opravdu stála za to. Začala dozrávat a postupně padat kolem kokorských hodů asi do poloviny září. Jablka to byla velká, oranžově až červeně žíhaná, voňavá, šťavnatá a mimořádně chutná. A vůbec nejlepší byla čerstvě spadlá, pokud se pádem z té velké výšky příliš nepoškodila. Byl jsem mladý a sportovec a tak jsem si i s tím poradil. Velmi dlouhým bidlem jsem si vždy to největší a vyzrálé jablíčko z vysoké koruny jemně srazil a moc jsem byl spokojený, když se mi ho podařilo za letu chytit a tehdy ještě plným chrupem se do té šťavnaté a voňavé dobroty zakousnout.

Přešla léta, na jablona se už nedalo vylézt a bylo nebezpečí jejího samovolného pádu při poryvu větru. Zkrátka vykáceli jsme ji a po jablíčkách, nejlepších v mém životě, se mi začalo vždy po hodech stýskat.

Dozvěděl jsem se od místních znalců, ovšem už dříve, že se jedná o vzácnou velmi starou odrůdu – „gráštýnské jablko“ (dnes je vedeno mezi starými odrůdami jako gráštýnské). Nelenil jsem, „ze stařenky“ připravil rouby a můj ředitel a přítel z průmyslovky profesor Alois Dohnal z Lipníka mi je přenesl na mladou, ale už vzrostlou jablona odrůdu „Smířické vzácné“. Ovoce jsem se však ne a nemohl dočkat a tak jsem provedl další pokus. Od majitele velké gráštýnské jabloně pana Františka Dvorského jsem získal rouby a můj starší kamarád ze Sokola pan či lépe bratr Josef Nakládal, přenesl odborně rouby na další mladý strom v naší zahradě. Zamilovanou odrůdu jsem tak měl na dvou podnožích a dočkal jsem se po čase i plodů. Splnily všechna má očekávání a tak kolem hodů začínám obcházet oba stromy a nahlížet do koruny, i když to plné dravé zakousnutí je mi už odepřeno. Rodinnou náklonnost ke gráštýnským převzala naplno k mé radosti i moje prostřední dcera. Ale pozor. Uskládněná gráštýnská jablka jsou sice také dobrá, ale tu báječnou chuť a vůni, jako ta přímo ze stromu i z trávníku pod stromem, už nemají.

Na barevné fotografii z internetu jsou gráštýnská v barvách až neskutečně krásná. Naše domácí, kokorská, tak výrazně vybarvená nejsou, ale ta chuť a vůně se nezapomíná ani po letech.



K napsání vzpomínky a chvalo zpěvu na starou odrůdu, u které vítězí chuť, vůně a požitek nad skladovatelností, mne přiměl letošní rok 2012. Jablek bylo „neúřekom“ a grávtýnská zvlášť chutná a velká – na obou jabloních. S pomocí moderní techniky jsme k té nejlepší přímé spotřebě přidali letos i nový produkt – zaručeně bio jablečnou šťávu – a zase výborné chuti. Kolik litrů jsme ji odšťavňovačem (lis nemáme) vyrobili a za čerstva vypili, snad ani nespočítáme. Ta byla. Díky jablíčka.

A co na to internet? Udává, že jde o odrůdu už ze 17. století, původně z Německa. Obecně se připojuje k pochvalě, o chuti a vůni, přidávají se i pálenice. Odborníci dodávají – obtížně se roubojí a trochu mění vlastnosti podle podnože, moc neřezat, plodí za delší dobu. Vhodné jako vysokokmeny. Stromek je nabízen za cca 200 Kč.

Zjistil jsem, bohužel až v současnosti, že ctitelů grávtýnského jablíčka je i v Kokorách více a že rádi zavzpomínají na své staré stromy a vlastní mládí dohromady, dokonce i s tím, že rovněž pokládají grávtýnské za ovoce chuťově opravdu prvotřídní. Také pro ně jsou určeny tyto řádky. Ozvěte se. Za málo odborný přístup se znalcům pomologům omlouvám. Jde více o pocity, minulost i současnost, jak potvrdí i malý rým nakonec:

*„Grávtýnské jablíčko chyťal jsem za letu,
dnes už to nesvedu a mnohé popletu.“*

KŠ

HOKKAIDOVČŮ PŘIBÝVÁ

Není to ani rok, co jsme z redakce KN započali zahrádkářsko – kulinářskou neziskovou kampaň na podporu oranžové japonské dýně Hokkaido, odrůdy Uchiki kuri, kterou dnes konzumuje celá Evropa a varianty jejího zpracování už vidáme i v naší televizi.

Ke článku KN „Čtyřiasedmdesátiletý kuchař začátečník“ postupně přibývaly další návody i recepty včetně obrázků (na internetových webových stránkách obce Kokory krásné barevných). Rozdával jsem dýňová semena (dokonce i na schůzích) a získával nové úspěšné pěstitele a zpracovatele a to nejen Za Pivovarem. Doufám, že se ozvou i další, o kterých nevíme. Rádi se podělíme také o jejich zkušenosti.

Ale pozor, objevil se zádrhel. Zralá dýně Hokkaido má vážit zhruba 0,7 -2,5 kg, má typickou tuhou slupku (ta se při zpracování zásadně neodstraňuje, obsahuje největší množství těch prospěšných látek, které vynesly Hokkaidu nejvyšší zdravotnická ocenění) a krásně oranžovou barvu. Co se však nestalo, už některé letní plody, ačkoliv si zachovaly veškeré znaky Hokkaida, byly několikanásobně větší. To včeličky, vytvořila hypotézu jedna z pěstitelek. Přenesly pyl z naší klasické dýně, rostoucí v bezprostřední blízkosti, (tykev obrovská či velkoplodá) do květů Hokkaida a došlo ke křížení. Nevím, zda je to možné, ale každopádně mám uskláděna dvě opravdu velká Hokkaida a očekávám, jaké bude mít vlastnosti v zimě či v pozdním podzimu jejich dužina – v tom je totiž zásadní rozdíl mezi domácími odrůdami a tou novou

cizokrajnou. Na internetu jsem si našel, že se dýně „spraší“. Je prý to možné až na vzdálenost půl kilometru. První plody jsem sklízel už v červenci, poslední dozrávaly až v říjnu za prvních mrazíků. Čím oranžovější, tím více tzv. betakaroténu.



Kokorská Hokkaida. Foto redakce.

Určitě si však pro příští rok koupím nová originální semena japonské dýně Hokkaido. Dělam to stejně už celá léta u paprik a daří se, i když se musí trochu připlatit. Ale možná zkusím i nějaké to semínko vlastní. Čtenáři si samozřejmě vyberou zahrádkářskou a zelinářskou cestu podle vlastních zkušeností, o které by se však s námi ostatními mohli podělit. Předem děkujeme. A opravdu si necháme poradit.

V rubrice „Dýňový svět“ na internetu jsem našel více než 50 druhů dýní, na ozdobu, na Halloween i do kuchyně. Ta naše „Hokkaida“ jsou označována jako červená hokaida (píší se 2 k, nebo už také jen jedno k) odrůdy Uchiki kurri. K červeným Hokkaido patří i odrůda „Potimaron“, která je o něco větší a má více hruškovitý tvar. Také se mi takové objevily. Existují i Hokkaida zelená a bílá, v Americe konzumují ve velkém podobné dýně mexické. Ti, kteří na věc jdou odborně, si mohou najít i nutriční hodnoty, složení, všechny vitamíny či antioxidanty, betakaroten a pozitivní stopové prvky, zkrátka všechno to dobré, co Hokkaido, kromě výborné chuti, proslavilo v rámci celé Evropy i u nás v Kokorách. Hokkaido je dokonce doporučováno jako vůbec první a nejlepší příkrmování pro batolata. Naučíme se japonské dýně plně využívat, nebo jde jen o takovou módní vlnu, která brzy pomine?

KŠ

Poznámka redakce: V reklamních materiálech, kterými jsme zaplavitelní či bombardováni, se u nabídky obchodu TERNO pro první říjnový týden objevila dýně Hokkaido dodavatele P. S. z Těšetic za 40 Kč za kg. Ostatní nabídky se pohybují od 20 do 80 Kč za 1 kg bioproduktu. Zdá se, že se tedy domácí (a opravdu nepříliš náročné) pěstování docela vyplatí.

NA SKOK DO USA

Koncem srpna tohoto roku navštívil kokorský farář Wojciech Zapiór Spojené státy americké. Po jeho návratu jsem se za ním vypravil a položil mu několik otázek. Proč jsi, otče, do USA cestoval a jak?

Byl jsem pozván farářem římskokatolické církve P. Miltonem Suessem, z Luxemburgu, stát Wisconsin, který v minulosti několikrát navštívil i Kokory. Odlétal jsem z Varšavy, letěl přes Německo a Island, viděl jsem krásné ledovce Arktidy pak nad Kanadou jezera Ontario a Michigan a přistál v Chicagu v USA.

Co jsi za oceánem navštívil?

Jak už jsem zmínil, byl jsem u P. Milona Suesse v Luxemburgu a potom v Chicagu, kde jsem navštívil českou misii. Po Chicagu mě vozil autem osmdesátiletý muž (takový dědeček), který pocházel z Veselíčka vedle Oseka nad

Bečvou. Setkal jsem se tam i s rodinou, která pocházela z nedalekých Troubek. V době mé návštěvy právě pořádali zahradní piknik. Naši krajané, kteří tam odešli většinou v roce 1968, tam tancovali v hanáckých krojích a atmosféra byla velice příjemná.

Jaká je římskokatolická církev v Americe?

V USA je odluka církve od státu, to znamená, že je financovaná jen z darů a příspěvků věřících. Každý, kdo je pokřtěný, přispívá při vybírání v kostele tak, že vloží do obálky peníze, aby ostatní neviděli, kolik dává. Podle místního faráře v jednom kostele v Chicagu je v jedné obálce průměrně cca 20 dolarů. Za rok to činí zhruba 1000 dolarů od jednoho dárce. Pokud tam není církev finančně soběstačná, dochází i na smutné případy, kdy musí kostel prodat. Neexistuje tam teritoriální farnost jako u nás, tzn., že se může člověk přihlásit např. do farnosti jiného města a tam přispívat na potřeby církve.

Děkuji za krátký rozhovor.

Dominik Jurečka

Poznámka redakce: Právě Chicago bývalo a je označováno za sídlo největší české přistěhovalecké komunity. Pamětníci si jistě vzpomenu na meziválečného „českého“ starostu tohoto velkoměsta Čermáka. Druhou významnou a poměrně blízkou českou a slovenskou komunitou u velkých jezer je Cleveland. Ten je pro naše čtenáře více známý, díky článkům o významném a všestranném působení kokorského rodáka Msgr. Oldřicha Zlámala, kněze a politika, faráře tamního kostela Panny Marie Lurdské. V Clevelandu (také jsme o tom v KN psali) je také aktivní a silná sokolská komunita, která zde vznikla již před rokem 1900, dlouho před nástupem reverenda Otce Zlámala.

VOLBY DO KRAJSKÉHO ZASTUPITELSTVA 2012

Konaly se pro všechny kraje, tedy i pro ten náš Olomoucký kraj, v pátek 5. 10. a v sobotu 6. 10. Volilo se vlastně budoucí zastupitelstvo kraje a volby měly ukázat, jaké bude v zastupitelstvu Olomouckého kraje (a samozřejmě i v ostatních krajích) politické rozložení sil a také, kdo se později stane krajským hejtmánem.

Výsledky krajských voleb zveřejňujeme pro celkovou orientaci velmi stručně ve třech rovinách: a/celostátně, b/v Olomouckém kraji, c/v Kokorách

Výsledky jsou staženy z internetu, volně přístupné. Uvádíme volební strany v pořadí podle % dosažených hlasů a ve zkratkách

ČR: volební účast 36,89% Hlasů pro: ČSSD 23,58% KSČM 20,4; ODS 12,29; TOP 09 6,64; KDU-ČSL 5,82; SPOZ 3,08% Olomoucký kraj: Volební účast 35,67%. Hlasů pro: ČSSD 26,7%; KSČM 22,82%, Koalice pro Ol. kraj 11%, ODS 10,31 %, TOP 09 6,16%, Nezávislí 4,95%

Kokory: Volební účast 38,14%. Hlasů pro: KSČM 26,15%; Koalice pro Olomoucký kraj 22,76% ; ČSSD 21,84%; SPOZ 5,23%; ODS 5,23%, SUVERENITA (Bobošíková) 4,95%.

Zastupitelstvo Olomouckého kraje bude mít ve volebním období 2012-2016 55 členů. Zastupitelská křesla obsadí volební strany takto:

Česká strana sociálně demokratická 19 míst

Komunistická strana Čech a Moravy 16 míst

Koalice pro Olomoucký kraj společně se starosty 8 míst

Občanská demokratická strana 8 míst

TOP 09 a starostové 4 místa

Vytvoření povolebních koalic, rady a volba krajského hejtmána je teprve před námi.

V Olomouckém kraji volilo krajské zastupitele v 925 volebních okrscích necelých 200 tisíc voličů (zhruba z 500 tisíc potenciálních). Zhruba 10 tisíc hlasů bylo neplatných.

K krajském zastupitelstvu zasedne za Koalici pro Olomoucký kraj společně se starosty z prvního místa kandidátky místopředseda KDU ČSL, kokorský rodák Marian Jurečka z Rokytnice.

PŘED VŠEMI SVATÝMI A PAMÁTKOU ZESNULÝCH

Snad nás souběh těchto svátečních dnů s vydáním podzimního čísla KN ospravedlní. Shodou okolností se právě do tohoto čísla dostává více článků o našem hřbitově. Opravy, hroby, pomníky, to vše patří k informovanosti čtenářů a možná i do přátelské sváteční rozmluvy mezi občany a tradičními návštěvníky hřbitova na konci října a na začátku listopadu, při vzpomínce na ty, kteří už nejsou mezi námi.

OPRAVY NA KOKORSKÉM HŘBITOVĚ

Schodiště na hřbitov je určitě kokorskou raritou, kterou nemají daleko široko. A pokud mají, tak určitě ne v takovém rozměru jako my. Vlastně nás v tomto ohledu může v republice předčit jen Svatá Hora u Příbrami, ale tam jde o schodiště jen ke kostelu a ne zároveň na hřbitov. Máme tedy opravdovou zvláštnost. Tento rok byl v létě při přívlových deštích vidět na našem schodišti zajímavý úkaz: ze škvír mezi nejhořejšími 4 schody tekla voda - jako v malé kaskádě vodopádů. Ukázalo se, že na vině je špatný, propadlý kanál nad schodištěm. Nákladem Obecního úřadu v Kokorách provedla firma Pavla Poučenského opravu. Byly v tomto místě položeny nové kanalizační roury a opravena vpusť.

Foto redakce.



OPRAVA NÁHROBKU SESTER DOMINIKÁNEK

Domnívám se, že každý soudný obyvatel Kokor a okolí, který zažil naše spoluobčanky – sestry svatého Dominika - mně dá za pravdu, že po sobě zde v Kokorách zanechaly světlou stopu. Žily tady s námi ve svém klášteře celkem 79 let. Jejich prestižní škola pro vesnické dívky měla široko daleko pověst renomovaného ústavu. V prostorách kláštera byla i školka a v určitém období i třídy prvního stupně základní školy. Sestřičky, jak jim místní něžně říkali, se často ujímaly dětí, o které se z náhlých důvodů nemohli jejich rodiče postarat. Nedávno mně byla představena jedna stará paní z Olomouce. Když jsem řekla, že jsem z Kokor, zamyšleně odpověděla: „Tam jsem skoro 2 roky bydlela. V klášteře, u sestřiček. Ale nepamatuji se na to. Víte, narodila jsem se o žních a maminka mně po porodu zemřela. Zoufalý tatínek zavalený žněmi mě i se 3 bratry zavezl k sestřičkám do Kokor. No a ty mě „vydrchmaly“. Dva nejstarší kluci tam pak od září chodili i do školy. Bydlely jsme u nich v klášteře. Když se potom tatínek podruhé oženil, vrátili jsme se všichni domů.“ S příchodem totality skončila škola a do jejich prostor byly nastěhovány mentálně postižené ženy. Sestřičky byly i přes represe ze strany režimu podle svých možností Kokorám i nadále užitečné. Vyučovaly dvě generace zdejší děti hře na

piano a docházely k nemocným upoutaným na lůžko pomáhat s domácí péčí.

Společenství sester, které nesměly po celou totalitu přijímat dorost, zestárla a bylo nuceno odejít do svého domova důchodců v Kadani. Poslední sestra opustila Kokory v půli března 1981. V devadesátých letech byla jejich kongregaci vrácena budova kláštera. Protože neměly prostředky ji opravit a s ní nakládat, prodaly ji Olomouckému kraji. Zůstal tady jen jejich hrob s 19 jmény zde pochovaných sester. Podle dat narození a úmrtí byly poměrně mladé. Zejména ty, které zemřely na začátku XX. století. Jak čas běží, (už je to letos 31 let, co opustily Kokory), kdysi pěkný náhrobek zchátral. Obrubník z umělého kamene se začal rozpadat. Vypadalo to na postupnou ruinaci celého koutu hřbitova, protože z přilehlé zidky za hrobem padala masivně ještě i omítka... Ale stala se zajímavá věc, připomínající Boží mlýny. Nabídl se anonymní dárcé, který zafinancoval opravu celého náhrobků. Když se objevilo renovované dílo v celé své kráse, došlo i na opravu omítky přiléhající hřbitovní zdi. Na fotografii je hrob ještě před zahájením prací. Doufám, že se do „Dušiček“ podaří navést na hrob zeminu (rám byl při renovaci usazen o 20 cm výš) a vysadit podzimní výsadbu.



Hřbitovní kout před opravou. Foto redakce.

VÝMĚNA OKEN V KOKORSKÉM KOSTELE

Jak už bylo v KN psáno, byla v dubnu t.r. vyměněna 4 velká okna v lodi kokorského kostela. Dne 8. října 2012 bylo v kostele vyměněno dalších 6 menších oken (v průčelí kostela za sochou sv. Josefa, na schodišti ke kůru, 2 okna v severní sakristii a 2 vnitřní oblouková okna v přízemí jižní sakristie - plus parapety k nim). Vyrobita je (stejně jako v dubnu ta velká okna) firma PemiStyl z Opavy. Obě oblouková okna od jižní sakristie jsou vyrobená jako přesná kopie (včetně různých drážek). Ostatní jsou napodobeninou bývalých oken, s tím rozdílem, že jsou všechna dubová a prosklená dvojskly. (Stávající okna byla ze smrkového dřeva a prosklená jednoduchým sklem.) Tato nová okna včetně zednického zapravení, (které provedla firma Fereš z Olomouce), stála 131 230,-Kč.

Tak se letos podařilo ve 2 etapách za pomoci obecního úřadu, za přispění dárců a částečně i s pomocí dotace z Olomouckého kraje vyřešit nejpalčivější úniky tepla z kostela. Všem, kteří se na tom podíleli, patří poděkování křesťanským „Pán Bůh zaplat!“ - Jak kokorským zastupitelům za jejich pochopení, tak dárcům za jejich štědrost, také těm, kdo „chodili po úřadech“ kvůli dotaci a všem těm ochotným, kteří připravovali interiéry kostela na příchod montérů a zedníků a kteří po nich pak uklízeli!

Všechny tři poslední články jsou z pera naší osvědčené dopisovatelky paní Ing. Růženy Jurečkové, které děkujeme nejen za ně, ale také za zajímavý francouzský poutní seriál, který jsme v tomto čísle na jiném místě KN uzavřeli.

ČÍM BUDEME TOPIT, AŽ SE ZIMA ZEPTÁ ?

Asi převážně plynem, jen musíme zjistit, u koho je seriózně levný či nejlevnější. A to je problém. Výjimečně elektřinou či solárně, nebo také moderně tepelným čerpadlem. A v hodně případech i uhlím a dřevem a to ještě kombinovaně např. s plynem. Nejlevněji vyjde dřevo, které si nějak opatříme, např. z vlastní zahrady či vlastního lesa, případně dřevo, zakoupené jak se říká na stojato a dřevo, do kterého musíme vložit hodně další vlastní práce. Komfortnější topení dřevem poskytne zplynování či nejrůznější typy briket, pelet a peletek, ale na to zase musí být vhodný kotel. V poslední době se objevuje v poměrně širokém sortimentu palivové dříví štípané v požadovaných délkách, dodávané jako sypané či skládané. Skutečné množství se sice udává v kubických metrech, ale to je různé, právě podle toho, zda se jedná o plometr sypaný, či skládaný a délky polen od 30cm až do 1 metru. Také ceny se liší podle zpracování, druhu dřeva a jeho výhřevnosti. A také podle toho, zda jde o dřevo vyschlé či čerstvě zpracované.

A kam pro takové dřevo? V okruhu do 30 km existuje značné množství legálních dodavatelů. Nejbližší jsou dodavatelé přímo z Kokor, ze Žeravic (někdejší Jednota, širší sortiment), z Brodku, Majetína, Přerova, ale např. i z Tlumačova a Kroměřížska. Záleží ovšem i na tom, jak si účtují dopravu a na tom, o jaké dřevo máme zájem. Hodně, včetně objednávek, se dá zařídit po internetu, nebo telefonicky. Ale pozor. Cena dřeva postupně vzrůstá. Např. dřevo zpracované v briketách stojí dnes už 4 – 5 Kč za jeden kilogram.

Kdo má „zatepleno“ je na tom lépe, ovšem další (a ne malé) náklady asi čekají nás, majitele nemovitostí, s předpokládaným zavedením energetických štítků pro každý dům, jakási energetická třída stavby, jak jsme na to už zvyklí u ledniček či mrazniček. Tyto údaje by pak měly význam i při prodeji či koupi domu. Není to ovšem zase další zbytečná komplikace a byrokracie, či škrábání se levou rukou za pravým uchem? Už dnes stoupají náklady za revize komínů a kotlů ústředního topení.

Každopádně je v současné době zcela nezbytné zvolit vytápění, které bude nejlépe majitelům domů individuálně vyhovovat. Míru pohodlí a ekonomická měřítka musí každý volit sám. U komínů (firmu na moderní komíny máme přímo v obci), topení, izolací, ale i u ohřevu teplé vody. Účty za elektřinu a plyn, které nám od léta docházejí, mohou být v tomto uvažování dobrým, i když mnohdy nepříjemným, pomocníkem.

Jen sytý černý, až jedovatý dým z pololegálních či nelegálních a dokonce zakázaných paliv bychom nad obcí určitě viděli neradi. Kš

VÝPRAVY ŽEN ŠEN

BYLY JSME NA REJVÍZU

Koncem měsíce září jsme se vypravily na Rejvíz. Jely jsme do Zlatých Hor, kde jsme si před odjezdem na Rejvíz prohlédly historické centrum města, které je chráněnou památkovou zónou. Obdivovaly jsme renesanční a barokní domy – některé opravené, jiné opuštěné a chátrající. Vcelku je tato část města velice působivá.

Po prohlídce jsme autobusem odjely na Rejvíz a vydaly se na prohlídku největšího moravského rašeliniště, Velkého mechového jezírka. Vrstva rašeliny je v něm 300cm a voda je úplně černá. Počasí bylo proměnlivé, od oblačného po drobné mrholení, ale deštníky ani pláštěnky jsme nepotřebovaly, dokonce i slunce se ukázalo. Cestou zpět jsme zašly i do lesa, kde jsme nasbíraly nějaké houby a došly na pozdní oběd do penzionu Rejvíz. Je to celodřevěná lidová stavba z 19. století, známá především sbírkou vyřezávaných židlí, zhotovených původními majiteli bratry Braunerovými. V restauraci jsou

vyřezávané židle ze současnosti, jejich autorem je (podle informace v televizi) řezbář z Frýdku Místku. (Foto internet.)



O Rejvízu se říká, že „kdo jednou na Rejvíc přišel, přichází častěji. Kdo přichází častěji, nejrady by tu zůstal.“ Pod tato slova bychom se všechny, které jsme jej navštívily, podepsaly.

Na zpáteční cestu domů jsme se vydaly vlakem z Jeseníku. Cestou jsme obdivovaly především v okolí Ramzové nádherně se barvící stromy, které zářily žlutě přes oranžovou až po červenou barvu. Zapadající slunce tu krásu jen zvýrazňovalo.

Celkově se výlet vydařil, přijely jsme spokojené a těšíme se na další cesty. Kdo bude chtít, ať se k nám přidá. LH



Hospoda Rejvíz. Foto propagace turistického ruchu.

Poznámka redakce: Pěkný článek autorky mne posunul ve vzpomínkách až do let těsně po válce. To jsem jako chlapec na Rejvíc jezdil z Jeseníka (tehdy Frývaldov) na zadním zvýšeném sedle motocyklu ČZ 175, křečovitě jsem objímal otce v pase a v serpentínách se doopravdy bál. Obavy z „bezpečného rašeliniště“ jsem měl i při opatrném hledání hub v okolí jezírek. Na barevné tváře německých starousedlíků na opěradlech židlí v hospodě si pamatuji i s velkým odstupem let velmi dobře, stejně jako na dětskou stavbu s malými židlemi v obdobném duchu na dvoře. Přidávám matnější vzpomínky na zahradu ve Zlatých Horách (tehdy Cukmantl), rozhlednu na Zlatém Chlumu, ve Frývaldově na sanatorium Dr. Edvarda Beneše (dávno zbořené), impozantní Priznitzův pomník a proslulý Gräfenberg. To vše jsem si trochu osvěžil při svatební cestě v roce 1961 i při zájezdech, ale přece je to už hodně dávno. Děkuji za připomenutí. Zmiňovaný armádní speciál ČZ 175 s prvním nožním řazením doputoval při návratu rodiny z pohraničí až do Kokor a jeho dalšími majiteli se postupně stali hostinský Augustin Mandrholc a ještě později MUDr. Josef Hučín.

VZPOMÍNKA NA HODY

Jak už jsme napsali v minulém čísle, oslavil druhý nejstarší člen kokorského Sokola bratr Vladimír Vacek své devadesátiny zčásti přímo na hřišti u sokolovny, na předhodovém sobotním odpoledni dne 11. 8. 2012. Trochu nás

mrzelo, že jsme článek nedoložili dokumentárními fotografiemi. Dnes už je máme k dispozici a tak se můžete podívat na jubilanta i na gratulanty v čele se starostou Sokola bratrem Radkem Veselským a starostkou obce paní Hanou Zittovou. Za omladinu (samozejmě z pohledu pana Vacka) z rodného Zápivováří jej pozdravila i spolupracovnice a korektorka Kokorských novin, Laďova dlouholetá sousedka „odnaproti“ a také toto přátelské obejmutí zaznamenali přímo na místě fotoreportéři z oslavencovy rodiny a KN je zařadily do obrazové přílohy. Na některých snímcích, které se již do našeho tisku nedostaly, jsou i další přátelé a známí, kteří využili příležitosti a Laďovi, který zůstal srdcem Sokolem a Kokorákem dodnes, potřásli pravicí. Malá památka na významné životní jubileum našeho rodáka, tak zůstane i v Kokorských novinách. Kš



SRAZY ABSOLVENTŮ KOKORSKÉ ŠKOLY.

Srazy se jistě, jako každoročně konaly, ale do redakce se k nám příliš zpráv nedostalo. Pozitivně víme, že se sešel s menší účastí ročník 1945 a na 100% ročník 1938. To máme přímo v rodině. Na podzim uskutečnil sraz i ročník 1943 A. Markové, tak snad se něco dovíme i od nich.

Onen, či vlastně náš, ročník 1938 měl letos určité problémy s termínem. Jako důchodci se scházíme již každoročně a to ve všední den, ve čtvrtek, kdy je doprava poměrně hustší než o víkend. Pro stanovení data máme pak dvě pravidla, či mnemotechnické pomůcky, které by se neměly tak snadno zapomenout. Po několik let to vycházelo a obě pravidla byla dodržena. Ale letos se rozešla. Má totiž platit, že se sejdeme vždy **ve čtvrtek po hodech v poledne u Černošků** (dnes v Kokoráčku). Zároveň platí i druhé **upřesňující pravidlo sejdeme se předposlední čtvrtek v srpnu**. Pohyblivá hodová neděle připadla tentokrát na brzký termín 12. srpna a tak se sraz měl konat podle 1. pravidla ve čtvrtek 16. 8. a podle pravidla číslo 2 ve čtvrtek 23. 8. A to nakonec bylo to správné datum.

Tentokrát bylo hodně omluvených s tím, že přijedou až na sraz 60 let po opuštění kokorské školy (zároveň tři čtvrtě století věku účastníků), tedy v roce 2013. Přesto se nás sešlo 22 a salonek v Kokoráčku nám byl skoro těsný. Občerstvení bylo na úrovni a také zábava a přátelské povídání splnily tradiční požadavky. Vzpomínky osvěžily i fotografie z mnoha srazů předchozích, které byly pro případné zájemce k dispozici. Nejvzdálenější účastník Ing. Jiří Fiala přijel na otočku až z Prahy, nejbližší to měl do Kokoráčku pan Zdeněk Horák z kokorského čísla 10.

Dodržíme-li příští rok obě pravidla, bude se jubilejní sraz ročníku 1938 konat v roce 2013 ve čtvrtek 22. srpna. A nějaký, snad přece jen trochu slavnostnější, pořad určitě připravíme. A.+ B. Kš

Nakonec nezklamali ani z ročníku 1943. A. Marková dala redakci k dispozici fotografii spolužáků ze srazu 55 let po ukončení školy v Kokorách. (Tentokrát mají za zády pomník

padlých, který věnovali kokorští občané svým padlým už v roce 1921.)

Spolužáci jsou zde v dobré náladě a pečlivostí pisatelky máme k dispozici všechna jejich jména, u žen dokonce ve dvojím provedení. A to je dobře. A už se na ně díváme:

Dolní řada zleva : Eva Černá (roz. Skřenková), Marie Školaudová (Kupková), Marie Baranová (Augustinová), Miroslav Hnilica, Jaroslav Divila, Marie Rampulová (Horáková), Eva Králová (Ptáčková), Miroslav Kratochvíl, Františka Koutná (Milková). Horní řada zleva: Anna Marková (Zapletalová), Libuše Horáková (Malendová), Emilie Zhánělová (Slaná), Božena Sládečková (Rygalová), Ludmila Zubíková (Černošková), Jindřiška Čecháková (Koutná), Marie Vyličilová (Čecháková), Františka Zaoralová (Macková), Arnošt Josef.



V SOKOLOVNĚ JE PLNO

Ze zveřejněného rozvrhu cvičebních hodin a sportovních aktivit v sále sokolovny je zřejmé, že máme téměř plno a že tělocvična (samozřejmě také jako kulturní sál) plní své odborné i společenské poslání.

Pondělí : TV základní škola Kokory 10.40 - 13.30 hod
 Tenis: 15 – 19 hod. Zdravotní cvičení 18 – 19 hod.
 Zumba 19 – 20 hod. Národní házená 20 – 22 hod.
 Úterý : Tělesná výchova ZŠ Kokory 9.45 – 14.45 hod.
 Cvičení Rodiče a děti 17 – 18 hod.
 Malá kopaná II 19.30 – 21 hod.
 Středa : Tělesná výchova ZŠ Kokory 13.20 – 14.45 hod.
 Tenis 16 – 19 Ženy aerobik, kalanetika 19 – 20 hod.
 Národní házená – 20 – 22 hod.
 Čtvrtek : Tělesná výchova ZŠ Kokory 10.40 – 12.20 hod.
 Tenis 14.15 – 18 hod. Zdravotní cvičení žen 18-19
 Malá kopaná I 18.30 – 20 hod.
 Volejbal I. 20 – 22 hod,
 Pátek : Tenis 16 – 17 hod. Národní házená 18 – 20 hod.
 Volejbal II. 20 – 22 hod.

Sobota

Neděle : Stolní tenis, dohodnuté a nasmlouvané aktivity.
 Zájemci o stolní tenis mohou využít nabídky, zahrát si „pinec“ téměř kdykoliv, po předchozí dohodě s paní Markovou.
 Velmi znepokojující a snad i alarmující je fakt, že školní mládež je v tělocvičně i na hřišti ve volném čase vidět minimálně. Zájem o zdravý pohyb je výrazně vytlačován vysedáváním u blikajících obrazovek počítačů a televizorů. Následky přijdou bez varování. Apelujeme na rodiče – nevádi vám to?
 D.L.

UKONČENÍ PRÁZDIN NA STARĚM HŘIŠTI

1. AC Kokoráček byl pořadatelem sportovní části této akce 1. září 2012. Turnaj v malé kopané domácí AC vyhrál, druzí byli VETERÁNI a na třetím místě se umístilo tzv. PIDIMUŽSTVO, složené z mládežníků. Pro děti i ostatní veřejnost byly připraveny soutěže v technických

dovednostech, kterých se zúčastnili i mnozí rodiče a přítomné ženy. Obvyklé a milé byly i odměny od sponzorů a tradiční opékání špekáčků. Odpoledne plynule přešlo do společenského večera s živou domácí hudbou skupiny MIRIOL a protáhlo se do pozdních hodin.

Ten den dopoledne začala mistrovská sezóna II. ligy malé kopané, bohužel prohrou AC v Penčicích. V dalším průběhu soutěže přešla část kvalitních hráčů JEDNOTY do 1. AC a došlo tak k posílení mužstva. JEDNOTA již v soutěži nepokračuje. Zatím má 1. AC v soutěži 4 body a počítá s dalším zlepšením. Hlavní stan klubu zůstává v motorestu Kokoráček.

Redakci informoval P. Poučenský.

MLADÍ HASIČI PILNĚ TRÉNUJÍ

O prázdninách se mladí hasiči zúčastnili letního výcvikového tábora v Markrabce pod Bouzovem, který se konal od 29. 7. do 5. 8. Tábor byl veden v duchu sv. Floriana – patrona hasičů. Trénovat jsme začali opět po prázdninách. 15. září jsme se účastnili nočních závodů o Bochofskou sovu. V současné době se připravujeme na branný závod MHJ, který se bude konat 17. listopadu v Zastávce u Brna a na soutěž jednotlivců „Soptík 2012“ jenž proběhne 1. prosince v Zastávce u Brna.

Josef Mrtvý-vedoucí mládeže



Naši mladí. Foto archiv hasičů.

NÁRODNÍ HÁZENÁ - II. LIGA

Ještě před začátkem podzimní sezóny řešili kokorští házenkáři vážné dilema. Přihlásit se na volné místo do II. ligy, či zůstat pouze v oblastním přeboru. Dilema mělo dvě stránky. Sportovní, tj. výkonnostní a ekonomickou. Nakonec zvítězil přístup optimistický (také za vstřícné podpory T. J.) a tak se v Kokorách opět po letech hraje II. liga.

První ligové kroky byly náročné a obtížné. Kokorské „Áčko“ prohrávalo, byť poměrně velmi těsně a body nepřicházely. Hráči platili daň za menší zkušenost v soubojích s družstvy, která už byla ve II. lize zabydlená. Přesto se na kokorské hřiště u sokolovny vraceli diváci a drželi palce i při prohrách. Důležité bylo, že se k zápasům ligy a oblastní soutěže schází na 20 hráčů (počítáme-li i rezervu, neboli B družstvo), že se podařilo vytvořit i nový kolektiv funkcionářů včetně pokladny, tradiční udrny, občerstvení a zázemí pro hráče. Chtělo to jen „vydržet“. A přece to přišlo, v posledních kolech se dařilo již více. Vítězství a dva nerozhodné výsledky a před 20. říjnem 4 body. Podíváme-li se na internet na tabulku II. ligy skupiny B, zjišťujeme, že Kokory opustily dno tabulky a jsou zatím na 10. místě před KNH MS Brno a Humpolcem. Konec podzimu však bude velmi těžký. Pamětníci, věrní fanoušci i redakce KN drží hráčům i celému oddílu pěsti a přejí to nejlepší i do budoucna. Slušný závěr sezóny, dobrou zimní přípravu a úspěšné jaro. A hlavně vytrvalost a lásku k našemu jedinému původnímu národnímu sportu.
 Kš

ŠEDESÁTINY V SOKOLE KOKORY

V současnosti rozhodně nejde o věk seniorský a dokládá to i fotografie v příloze KN. Kdysi bychom oslavence oslovovali „velebný kmete“. Dnes tento věk u mužů ani nezakládá možnost odejít do důchodu a šedesátník je vlastně mladík. Ale oslavit se to, už z tradice, musí.

A právě tuto šedesátku završil a oslavil, také uprostřed přátel ze Sokola Kokory, jednatel a statutární zástupce T. J. bratr Ludvík Láhner, jinak správce výpočetní techniky ZD Kokory. V naší obci se už za ta léta s manželkou „v bytovkách“ u pivovaru dobře zabydleli a Ludva se postupně stal nepostradatelným a všestranným činovníkem výboru T. J. Sokol Kokory.

Zařadil se tak mezi ty občany, kteří se po přistěhování do Kokor aktivně zapojili do života obce a s našim prostředím organicky splynuli. Kéž by takových bylo víc. Kokory by to určitě potřebovaly.

Ludvo, děkujeme a přejeme hodně zdraví, pohody a síly do další dobrovolné práce pro Sokol i ostatní spoluobčany.

Výbor T. J. Sokol Kokory



Foto z pekla - rodinný archiv.

Peklo pod jevištěm v sokolovně je vyzdobeno proslulými malbami do omítky autorky sestry Jiřiny Jiříkové. Podobná výzdoba od stejné malířky je pouze ve známé čertovské hospodě U Matesa na Daskabátě. Příjemné prostředí je zajištěno i novým topným agregátem, který úspěšně nahradil stará akumulární kamna z roku 1979.

TURNAJ VE STOLNÍM TENISE – OPĚT DIVILA

Den po sv. Václavu 29. 9. odpoledne konal se v sokolovně další z turnajů ve stolním tenise. Sešlo se jen 10 hráčů a tak se přidali i pořadatelé, kteří pak připravovali, organizovali, občerstvovali i zapisovali. Ze dvou skupin po šesti postoupilo 8 hráčů. Překvapením turnaje byl p. Hodis, profesor z Brna, za kterého pak dohrával domácí Metelka a také junior Kratochvíla. Osou byli stálí hráči, pánové Kelbl, Vychodil a L. Sládeček.

Nejlépe a suverénně prošel turnajem a získal prvenství opět J. Divila, který ve finále porazil Adamce. Vítěznou čtveřici doplnili 3. Malátek a 4. Hodis (Metelka).

Pořadatelé už myslí na Mikulášský či předvánoční turnaj a možná i na náborový turnaj pro školní mládež. Děkujeme R. Veselskému, S. Gogelovi, L. Gogelové a dalším pomocníkům za obětavou přípravu a vedení turnaje, který má už mezi hráči a příznivci stolního tenisu své místo. T. J. Sokol

NAŠLI JSME HOUBY

Jakkoliv zní a vypadá titulek mnohoznačně, půjde skutečně o houby jako lesní plody. A kdo jiný by se nám k této tématice měl za všechny houbaře vyjádřit, než naše dlouholetá spolupracovnice, mykoložka paní Jindřiška Slívková. Píše:

V minulém vydání novin jsem si stěžovala, jak špatný je letošní houbařský rok. A jako „na potvoru“, hned jak noviny vyšly, nastal v růstu hub pořádný zvrat a ještě teď, v druhé polovině října, je pořád nádherný čas, kdy rostou.

Nejprve začaly křemenáče osikové, našly jsme i kozáky topolové a kozáky březové. K nim se připojily suchohříby žlutomasé a potom už rostlo kde co. I hříby hnědé, smrkové, klouzky sličné, bedly červenající, ryzce smrkové, václavky a pečárky. Ovšem mezi nimi i zápašné, které jsou jedovaté (poznají se tak, že smrdí karbolem, nebo nemocnicí), ale i bedly zardělé, které jsou podobné jako pečárky, ale mají bílé lupeny. Rostou také čirůvky fialové, dvoubarevé a strmělky mlženy. Z těch dělám čalamádu a je moc dobrá. (v redakci to můžeme potvrdit, nevydrželi jsme a darovanou skleničku ihned otevřeli – klasická zeleninová čalamáda, nálev, ale hodně speciálně upravených hub navíc – prima směs).

Letos od konce září jsme v kokorském Háji našli už asi 300 křemenáčů (janků), hlavně osikové, ale i bílé, které jsou vzácné. Myslím, že všichni fandové houbaři mohou být spokojeni. J.S

I v redakci si toto odborné houbařské spojení pochvalujeme. Mimo zmíněné houbové čalamády jsme okusili zásluhou dalšího rodinného houbaře Vaška S. smaženici čili šmahulu, která je údajně nejlepší z deseti druhů hub. Vynikající.



A potom, že nerostou. Snímek zhruba 120 praváků, správně hřibů smrkových, je letošní internetový a údajně pochází z jižních Čech. Ale těch 80 „janků“ z Háje, které našel hned napoprvé V. S., také není k zahození. Paní Jindřiška už má další fotografie, tentokrát z kokorských luhů a hájů, připraveny. Provokativní snímek mi poslal bratr Jiří se slovy: „Vemte koše a kosy a přijďte.“

KOKORSKÉ NOVINY - občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO : CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra

Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová